

DIRECTOR: Preot V. Chindriș
Redacția și Adm. Cluj, Str. Chintăului 51 — Tel. 30-65

ABONAMENT anual 100 Lei — împreună cu „Vieța Cooperativă“ 125 Lei
— pentru instituții și autorități 300 Lei — abonament de sprijin 500 Lei

Inregistrată la Tribunalul Cluj sub No. 85, —
în registrul special al publicațiilor periodice.

✝ Regina Maria

Glasul clopotelor, dela toate bisericile presărate pe pământul țării, prin gura de bronz, plânge a jale, tristul eveniment; moartea Reginei noastre.

Drapelul Țării ce-și unduiază pânza în adierile vântului, și-a înbrăcat haină neagră.

Sufletul românesc răscolit de moartea Augustei, — care în ziua de 18 Iulie a. c. și-a dat ultima suflare pe glia țării care i-a fost atât de dragă — s'a îmbrăcat în haina cernită de doliu. Și din închegarea dragostei care a fost cimentată prin legătura sufletească a Reginei cu neamul său, izvorăsc lacrimi de durere.

Secera morții s'a implântat în acest spic părguit, în Augustă superioritate și bunătate, făcând ca în urma ei să rămână țara fără mamă.

În lacrima nevinovăției își spun orfanii durerea; invalizii își înghit suspinul, căci aceea care le-a dat putere să supraviețuiască, azi nu mai este.

Poporul întreg o plânge căci sufletul ei a fost și este contopit cu sufletul lui.

Zbuciumat a fost sufletul Suveranei ca și sufletul poporului nostru. Ea a înțeles toată durerea celor suferinzi și a luat parte la durerea lor.

Regina întregirii, în timpurile de grea cumpănă, și-a pus viața în primejdie pentru fiii țării

Imbrăcată în albul costum al surorilor a părăndat spital după spital, oblojind cu mâna ei suferințele celor ciuruiți în ploaia gloanțelor. Pe drept a fost numită Mama-răniților.

O jelește neamul întreg și plânge glia,

Plânge Tisa din absuri
Și cu Nistru de o seamă,
Plânge Dunărea'n sughituri
La moartea Reginei-Mamă.

Roureaanu

DUMINECA VI-A DUPĂ RUSALII

CUTEAZĂ FIULE!

Ca și creștini suntem ucenici ai lui Hristos.

Să însoțim cu mintea pe bunul Dascăl. Azi ne găsim în Capernaum, Să privim. Pe o targă aduc un bolnav lovit de gută. În

casă, mica ambulanță, nu poate intra de mulțimea ascultătorilor. Totuși încrederea mare ce o au în Isus nu le dă (pace) răgaz. Înima lor strigă: Sigur, îl va vindeca. Deceia vreau cu ori ce preț să ajungă lângă El. O clipă stau pe gânduri: cum? Au găsit: se urcă pe scări, fac o dșchizătură în acoperiș și slobod patul în fața lui Isus. Să ascultăm: „Cutează fiule!“ Cu vorbele noastre. „Îndrăzneala aceasta mă bucură. Știu că ea pornește din încredere în mine.“ Și încrederea totdeauna place lui Dumnezeu și o răsplătește înbelșugat. Isus dă întâiu paralizicului sănătate sufletească: „Iartă-ți-se păcatele tale.“ Apoi trupească: „scoală-te... mergi în casa ta.“

Să învățăm: în toate necazurile să ne refugiem în brațele lui Dumnezeu ca și copilașii la sânul mamei lor. Avem azi pildă că El are inimă de părinte și putere de Stăpân absolut.

Ca și boalele, toate necazurile, vin și fug când le poruncește El. Căci în lume nici barem un fir de păr nu cade fără voia ori (îngăduința) permisiunea Proniei (Providenței) Sale care ne iubeste.

Să ne hotărâm fiecare: de acum nu mă voiu tângui la frunză și iară ci îngenuchiat smerit în fața crucii ori în fața sf. Euharistiei (voiu suspina), voiu descoperi durerea numai (cătore) celui ce mă cheamă: „Veniți... eu vă voi odihni. El singur ușurează vieța de greutăți și inima de dorințele deșarte (și tirane). De mi se va părea că ajutorul lui întârzie voiu repeta încrezător cu Petru: „Doamne, la cine altul vom scăpa? Tu singur ai cuvintele vieții celei veșnice“. (Ioan 6,69).

Păr. TEOFIL

Mai bun este necazul decât râsul

E ciudat că acest cuvânt l-a spus înțeleptul rege Solomon care a trăit în desfătări...

Așa grăește în cartea Ecclesiastului cap 7.

„Mai bine este să mergi în casă de jale decât să te duci în casă de ospăț, căci acolo se vede sfârșitul omului și cine îl vede pune la inimă.“

„Mai bun este necazul decât râsul, căci întristarea feței este bună pentru inimă.“

Dar cine dintre oameni fuge de veselie, de voe bună, de petreceri și altele ca acestea și aleargă după necazuri și lacrimi de durere?

Le iubeste cineva sau le dorește pe aceste din urmă și le urește pe cele dintâi?

Sf. Ioan Gură de Aur purcezând dela cuvintele de mai sus ale Ecclesiastului, susține că fără îndoială ele sunt adevărate—oricât de potrivnice s'ar părea socotinței omenești.

Si iață pentruce,

Oricine ar fi acela care se duce la ospetele celor bogăți nu-și va mai revedea cu aceiași dragoste casa sa așezându-se la masa sa mai modestă va simți mai tare sărăcia comparându-o cu belșugul celui-lalt. Adăugați că va invidia pe bogatul ce l-a invitat la masa sa.

Altfel se petrec lucrurile când vizitezi pe cei ce sunt în dureri, în necazuri sau îndoliați, Acolo afli material pentru mulțime de gânduri folositoare și creștinești.

Deci clipa în care ai intrat în casa unui mort, la vederea omului ce zace fără vieță; a femeii ce-și smulge perii capului și își sfășie pieptu de durere, a părinților și prietenilor așezați în jurul lui într'o tăcere de plumb — tot ceace

(continuare în pag. 2)

Numele Mariei

Marie! Ce dulce nume
Ești pentru cine crede
Creștinul nu se pierde
Șoptind numele tău.
Un gând frumos îmi zice,
Că'n veci voiu fi ferice.

Având pururea pe buze }
Marie, numele tău. } bis

Când griji, dureri, necazuri
Vor năvăli spre mine,
Eu voiu scăpa la tine
Cerând sprijinul tău.
Și inima îmi spune
Că avea-voiu zile bune

Purtând în minte pururea }
Marie, numele tău. } bis

Când valuri de ispite
Cerca-vor să mă 'ngroape
Chema-te-voiu aproape
Chiar în sufletul meu.
Credința mea 'mi șoptește:
In veci nu se osândește.

Celce pururea rostește }
Marie, numele tău. } bis

Cu inima săltând de bucurie

Cu inima săltând de bucurie
Venii voi fraji, venii și voi surori,
Din trista vieții noastre pribegie,
Micel Teresa să-i aducem flori.

Frumoasă ești, o sfântă prealubită,
Cununi de stele te împodobesc
Mărită ești, Teresă fericită
În strălucirea tronului ceresc.

Când petreceai pe-acest pamânt de jale
Ai mers pururea pe îngustul drum,
Din jertfele și lacrimile tale
Ți-ai împletit cununa ta de-acum.

Pe urma ta grăbim și noi spre țară
Cu-alui Isus și al Mariei dor.
Lumeasca bucurie ni amară
Păcatul ne dă groază și fior.

Patroana noastră Sfântă Milostivă,
Cuprinde-ne sub scutul tău de sus,
Scutește-ne de tot cen'impotrivă,
Păstrează-ne pururea cu Isus.

STRIGĂT STRĂVECHI

Spre lauda măririi Lui

È în Cartagina (Africa).
Curtea tribunalului e tixită cu
o mare de capete; patru persoane
tinere urcă tribuna judecătii.
Intre ei se află o tânără
de 22 ani Vibra Perpetua. Tatăl
acesteia neconținut încerca
să ajungă la ficia sa. Dar într-una
era izbit înapoi de pe trepte
și lovit cu vergi. Acum ficia
nu se mai gândea la soarta sa
cu mult mai rea: să fie aruncată
la fiare sălbatice. Dânsa simțea
numai una: suferința și durerea
tatălui ei. „Nenorocirea tatălui
meu așa îmi stătea la inimă,
ca și cum eu însumi aș fi lovită,
așa mă durea bătrânețea lui
nefericită”.

Era câteva zile mai înainte
de aceasta. Cele patru persoane
fură aruncate într-o închisoare

Mai bun este necazul decât răsul

(continuare din pag. 1-a)

poți șopti vecinului tău este
că suntem decât neant și corupție.

Or, ce este mai înțelept decât
a recunoaște șubredenia existenței
noastre; stricăciunea naturii
noastre; nestatornicia bunurilor
lumii.

(El ce intră într-o casă de jale
își aduce în amintire mai ușor
păcatele și a doua înfricoșată
și nemitarnică judecată... și va
eși de acolo mai bun pentru că
temerea de muncile viitoare
străbătând sufletul, arde spinii
răutăților — sau temerea este
inceputul virtuților.

Dacă temerea nu ar fi fost
folositoare, Fiul lui Dumnezeu
n'ar fi vestit așa de adeseori
despre muncile unei alte vieți.

Cu această dobândă a temelii
izbăvitoare te alegi din casa
de jale.

Dar dobânda casei de ospăț?
Răsetele și glumele fără să
fie păcate în sine conduc la
păcat. Adeseori răsul naște
cuvinte necuviincioase; răsul și
vorbele duc la insulte; insultele
la bătăi iar acestea se încheie
de multe ori cu moarte.

Pentru aceasta sf. Apostol
Pavel scria credincioșilor din
Efes: „nici să se pomenească
între voi... nici măscăriciune,
nici vorbă nebunească nici glumă...
ci mai vărtos mulțumita”
(Efes. 5, 3-4).

Deși asemenea vorbe s'ar
părea de neluat în seamă ele
sunt izvor al celor mai triste
desordini.

Deasemenea belșugul meselor
nu par a fi deloc o crimă și
totuși el naște beția, mânia,
nedreptățile și răpirile. Spre a
îndestula luxul meselor și plă-

cerile poftelor cărnii, nu se cruță
nici hoția ci omul se dedă la mii
de violențe.

Fugind de lux și de poftele
de jos, ai suprimat pricina
nedreptăților, lăcomiei, beției și
a tuturor răutăților carele sunt
urmări.

Spectacolele și jocul par
a nu fi păcate — dar introduc
în lume mulțime de răutăți.

Cercetarea spectacolelor ză-
mislește pofta și neînfrânarea...
Iubirea jocului produce adeseori
mii de urmări triste.

Să nu fugim numai de păcate
ci și de faptele care deși
apar nevinovate conduc pe ne-
simțite la păcat.

Preotul FL. MUREȘANU

ÎN DRUMUL VIETII

Trebue să păzim totdeauna
inima de gânduri necuviincioase.
Dela păzirea atentă a inimii,
se naște curăția, pentru care e
accesibilă vederea Domnului.
Nu trebuie să arătăm fără să
fie nevoie, ceace e mai bun
în inimă.

*

Nu lăsa ca poftele păcătoase
să-și facă loc în inima ta,
căci strălucirea 'or amestându-te,
vei suferii la urmă.

*

Părintele Nil zice: „Plăcerile
sunt mrejele Satanei. Te prind,
te duc la pieire, la focul veș-
nic. Când guști plăcerea, pare
dulce, dar roadele ei sunt mai
amare ca fierea. Când ai cedat
pofteilor, rămâi cu dureri adân-
ci, căințe și turburări sufletești,
cu inima îngrozită și încărcată
cu blesteme”.

mai bine acolo, decât în altă
parte.”

O fiică adevărată, o mamă
adevrată. Și totuși! Nici iubirea
de copil nici cea de mamă nu
poate s'o rețină de a desprețui
glasul sângelui și de a muri
pentru Dumnezeu, când El cere
aceasta dela dânsa.

„Când tatăl meu nu înceta
de a mă îndemna la apostazie,
îi spuneam: „Tată, vezi vasul
acesta, uriciorul acesta?” El
răspunse: Il văd. La aceasta
i-am spus: „Poți să-l numești
altfel decât ceace este?” Și
el răspunse: „Nu”. Așa nici eu
pu pot să mă numesc decât
ceace sunt: o creștină”. Tatăl
mâniat de aceste cuvinte, se re-
pezi asupra-mi ca să-mi scoată
ochii, însă mă chinui numai
și apoi plecă.

După puține zile se zvonea că
ni se va face interogatoriul.
Și tatăl meu veni din oraș,
foarte mâhnit; veni sus la mine

Tineretea

Tineretea, seamănă cu luna
Aprilie, când natura întreagă în-
ncepe să-și atârne pe hainele
primăvăratică, cununi țesute din
flori cu mirosul îmbătător.

Seamănă cu această lună, când
totul se trezește la vieța împins
de miracolul primăverii. Când
toate găzele pământului vreau
să guste din farmecul vieții.

Precum în această lună, apele
încep a murmura curgând în
albia tivită cu iarbă, pădurile
încep a fremăta; și totul e plin de
nădejde și așteptare. Și pre cum
viața năvălește cu putere și
nimic nu o poate opri, tot așa și
Tineretea omului cuprinsă între
anii 13 și 19 soarbe vieța din
plin. Toate îi sunt frumoase
tânărului. Trupul lui se avântă
într-o dezvoltare grăbită. Porniri,
până acum ascunse se trezesc.

Sufletul lui, deasemenă, soar-
be cu lăcomie frumusețile lumii
și vrea ca să guste din ele.

În acest timp, tânărul, simțeste
în el o mare frământare.

Binele și răul cu o putere
nemai pomenită se luptă în
trânsul, în urma cărei lupte se
hotărăște nu arareor soarta vie-
ții lui.

Sfaturile părinților și ale sfin-
tei biserici, nici când, nu sunt
mai de folos ca în acest timp.
Cerule și iadul își încoardă pu-
terile, pentru a câștiga teren în
hotarul sufletului.

Un vânt puternic se zbučiu-
mă în sufletul tânărului, împrăș-
tiind grâul și neghina deaval-
ma pe acest ogor proaspăt.

Părinți și muncitori în țarinile
sufletelor, luați seama ca ne-
ghina să nu învălească grâul.

Gogu B. Sântioneanu

întunecoasă. Perpetua era ma-
mă. Ea se sperie când fu înbrân-
cită în bezna acea. „N'am mai
văzut o așa întunecime. Infrico-
șătoare zi. Ocă'dură cumplită”.
Aceasta încă nu era nimica,
grija și cea mai chinuitoare era
grija copilașului. Când ceilalți
au părăsit închisoarea ca să se
răcorească puțin la un loc
răcoros, ea a rămas acolo. Ce
icoană de abnegație maternă:
„Eu îmi alăptam copilul pe ju-
mătate mort de sete, pentru care
îmi mângăiam mama, iar pe
frate îl îmbărbătam și-i reco-
mandam pe fiu, eu sufeream
mult pentru că îi vedeam pe ei
suferind din cauza mea. Astfel
de frică am îndurat mai multe
zile, am dobândit însă, ca în
închisoare fiul să rămână în
grija mea; el se refăcu și eu
m'am simțit ușurată în oboseala
și grja ce i-o purtam. Pe dată
închisoarea îmi deveni un palat,
așa că eu aș fi voit să stau

ca să mă convingă. Fiica mea,
fie-ți milă de părul meu alb, și
dacă mă mai ții demn să mă
numesc tatăl tău, fie-ți milă de
mine, nu mă expune batjocorii
oamenilor pe mine care te-am
crescut și te-am preferat tuturor
fraților tăi. Gândește-te la frații
tăi, la mama ta, la mătușa ta,
la copilul tău, care nu va pu-
tea să trăiască mai departe
după moartea ta. Schimbă-ți pă-
rerea și nu ne ruina pe noi toți,
căci fiecare va suferi dacă se
va întâmpla ceva rău cu tine.
Acestea le spunea în iubirea
sa părintească: îmi săruta mâne-
le, se arunca la picioarele mele
și mă numea sub lacrimi nu
fiica ci soția sa. Mă durea soar-
ta tatălui meu, care singur din
întreaga familie nu s'ar fi bucu-
rat de suferințele mele. De a-
ceia îl mângălam: Tată, pe tri-
buna aceea se va întâmpla nu-
mai ceace vrea Dumnezeu, căci
acolo nu vom fi în puterea

14.

12 ani în ghiarele adventismului

de IOAN FLOREA
fost misionar adventist

Cine poate da la o parte mâna Domnului?

„Mâna Domnului fu dată la o parte de pe cifre și greșala fu descoperită” zice E. C. White în *Experiențe și Viziuni* 136 I.

Iată altă încumetare nerușinată și obraznică a prorocii mincinoasă E. G. White! Ea susține cu îngâmfare, că după ce a trecut 21 Martie 1843, data fixată de jidanul Ioseph Wolff și William Miller, că va veni Domnul Hristos și n'a venit, ei au cercetat din nou perioadele profetice în bibliile lor — nu în Biblia lui Dumnezeu — „mâna Domnului fu dată la o parte de pe cifre și greșala fu descoperită” 1; „lumina strălucea din cuvântul lui Dumnezeu” 2: 1-2 *Experiențe și viziuni* 136 I.

Zis și făcut. Așa sunt prorocii mincinoși. Le vine în minte o năzbâtie, imediat o spun tovarășilor lor. Iar aceștia o transmit dela om la om până se întinde ca și boala lipicioasă între oameni, bine înțeles aceasta prinde numai la suflete bolnăvicioase, după cum și boala prinde numai la corpuri slabe.

E. G. White și cu toți sectarii gândesc, că „mâna lui Dumnezeu” e ca și mâna omului s'o poate ridica și purta când vreau, cum vreau și unde vreau ei, ca să vadă ce este ascuns sub ea. Dar s'au înșelat și se înșală amar nenorociții eretici, căci Dumnezeu nu e om să se lase batjocorit, înșelat și purtat de om.

Sfânta Scriptură scrie despre mulți batjocoritori cari n'au rămas nepepsiți de Dumnezeu. Uza încă a fost unul dintre aceia cari a îndrăsnit să se amestece în planurile lui Dumnezeu, fără să fie chemat, ales și pus de Dumnezeu, de aceea l-a omorât. „Atunci s'a dus David și tot izralul la Chiriathaim, ce este în Iuda, ca să strămute de aolo chivotul lui Dumnezeu, înaintea căruia se chiamă numele Domnului celui ce șade pe Heruvim. Și au adus chivotul lui Dumnezeu într'un car nou din casa lui Abinadab; iar carul îl conduceau Uza și Ahia. David însă și toți izraeliții jucau înaintea lui Dumnezeu cu cântări din gură, din chitare, cu harfe, timpane, țimbale și din trâmbițe. Dar când au ajuns la arla lui Ohidon, Uza și-a întins mâna, ca să sprijinească chivotul, căci

boii îl povârnișe. Atunci s'a mânlat Dumnezeu pe Uza și l-a lovit, pentru că și-a întins mâna spre chivot; și el a murit acolo pe loc înaintea lui Dumnezeu” III Regi sau I Cronica 13, 6-10.

Sfânta Scriptură mai arată un caz cu „mâna lui Dumnezeu”. Când Moise a dorit cu înfocare să vada mărirea lui Dumnezeu a zis: *Rogu-te Doamne! Fă să vadă mărirea Ta! Și Domnul îi răspunde: Eu voiu trece pe dinaintea ta toată mărirea mea... Apoi a mai adăugat: „Fața mea nu vei putea s'o vezi, că nu poate vedea omul fața mea și să trăiască”. Și iarăși a zis Domnul: Iată aicea la mine un loc: șez pe stânca aceasta; când va trece mărirea mea, te voiu ascunde în scobitura stâncii și voiu pune mâna mea peste tine până voiu trece. Iar când voiu ridica mâna mea vei vedea spatele meu, iar fața mea nu o vei vedea 1*.* Și trecând Dumnezeu pe dinaintea lui, a glăsuț: *Doamne, Doamne, Dumnezeu, iubitor de oameni, milostiv, îndelung răbdător, plin de îndurare și de dreptate... Atunci a căzut Moise însă îndată la pământ și s'a închinat lui Dumnezeu 2*.*

1* Eși ea 33,18-23; 2* Eșirea 34,6,8. Aici avem trei cazuri deosebite unul de altul, întâmplare iarăși cu persoane deosebite una de alta. Aceste persoane sunt: Moise, Aaron, Uza, Ioseph Wolf, William Miller și E. G. White despre cari se vorbește de mâna lui Dumnezeu.

Moise și Aaron erau chemați, aleși și puși de Dumnezeu administratori ai lucrării Sale pe pământ. Aaron era profet și mai marele preoților-arhiepiscop, iar Moise era profet și locuitorul vizibil al lui Dumnezeu pe pământ. Așa ne spune sfânta Scriptură: „El (Aaron) va vorbi poporul pentru tine (pentru Moise), și va sluji drept gură. Iar tu (Moise) vei ține pentru el (pentru Aaron) locul lui Dumnezeu”: Eșirea capitolele 28 și 29; 4, 6; Levitic 21,10.

Deosebirea între servii lui Dum-

nezeu Moise, Aaron și între îndrăsnirii servi ai diavolului, oameni fără frica lui Dumnezeu, este atât de mare, cât e de înalt cerul dela pământ, Moise deși era reprezentant vizibil al lui Dumnezeu pe pământ, totuși când a avut marea dorință să vadă mărirea Lui, a fost ascultat și dorința i s'a împlinit atât cât a văzut Dumnezeu că el poate suport. Această dorință i-a îndeplinit-o Dumnezeu pentru credințioșia ce a avut-o Moise față de Stăpânul său. Deaceia Domnul zice despre el astfel: „Servul meu Moise... este credincios în toată casa mea” 1. El n'a otrăvit sufletele oamenilor nici n'a jefuit oamenii de bani ca și jidanul Ioseph Wolff, William Miller, și nici n'a sprijinit lucrarea răstăcirii și a jafului ca și mincinoasa prorociță E. G. White.

Uza a știut că nu e permis să vadă chivotul legii lui Dumnezeu descoperit sau să pună mâna pe el decât preoții, că i acestora li s'a încredințat îngrijirea deosebită a chivotului și a tuturor uneltelor sfinte, totuși el și-a luat îndrăzneala de a se amestece în cele încredințate numai preoților, de aceea a trebuit să moară imediat numai pe motivul că a întins mâna spre chivot: Numerii 3,5,10,4,15 și I Paralipomena sau I Cronica 13.

Prorocii mincinoși jidanul Ioseph Wolff și cu William Miller însă, nu și-au întins mâna numai spre chivot, care arăta prezența lui Dumnezeu, ci ei au îndrăsnit să spună că s'au putut apropia de Dumnezeu atât de mult, încât „mâna domnului fu dată la o parte de pe cifre și greșala fu descoperită”. Ea susține că aceasta s'a făcut prin rugăciune și cercetarea serioasă a perioadelor profetice în bibliile lor. Dar aceasta este una din cele mai mari minciuni. Dumnezeu zice despre ei astfel: „Nu chemau numele meu” 1*. Prin urmare ei chemau numele zeului Baal. Se rugau diavolului. La rugăciunile lor fu dată mâna la o parte să vadă greșala din care s'au făcut mai multe și mai mari greșeli. Acest domn a fost diavolul, stăpânul femeii necromante — vrăjitoarei — din Endor. Și la rugăciunile ei s'a prezenat diavolul în chipul prorocului Samuil, care era mort, pentru ca să ducă în eroare pe Saul 2*: 1* Isaia 65,2; 2* I Regi sau I Samuil 28.

Toți sectarii citesc, recitesc și răs-tălmăcesc aceste nenorociri jalnice și zguduitoare, dar sunt întunecați la minte, orbi și morți sufletește și nu se întorc ci rămân în rătăcire. De aceea sfântul apostol Pavel zice că: „oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alții, și se vor amăgi pe ei înșiși: II Timotei 3,13

Lumină ce le-a strălucit după ce au dat la o parte mâna domnului lor Baal a fost mamona, banul. Ei privesc cu pupila ochilor lor de picică asupra averii oamenilor și se reped asupra lor ca uște fiare sălbatică și nenorocitul popor prost de sfaturile lor, nici nu-și dă seama de aceasta.

Ca dovadă că inima prorocilor mincinoși e acolo unde e banul, după ce a trecut ziua de 21 Martie 1843 au hotărât și fixat venirea Domnului Hristos în ziua de 21 Martie 1844: Solul misionar IV 1-2 pag. 1 III.

Să ne gândim serios la vicleniile acestor oameni răpitori, „ai căror dinți sunt lănci și săgeți, și limba lor sabie ascuțită” 1*, câtă dibăcie și zel diavolesc au depus ca din nou să-și câștige suflete pentru jefuit. Și-au izbutit. Prin viclenie au convins pe alte 50.000 persoane că la 21 Martie 1844 vine cu siguranță Domnul Hristos pentru a le duce în cer. Aceste persoane slabe în credința adevărată au crezut minciuna grosolană a prorocilor mincinoși și și-au vândut averile iar banii i-au dat ingerilor predicatori adventiști ca să-și satisfacă poftele lor diavoliști: I Psalmul 56,6. Solul misionar anul 4 No. 1-2 pag. 12-15.

Ziua de 21 Martie 1844 încă a sosit, iar cei 50.000 de adventiști nenorociți și jefuiți, din zorile zilei erau cu lampile lor în mâni și așteptau momentul fericit să apară domnul lor. Deodată în zăpăceala lor, li s'a năzărit ceva năluca, atunci au sărit cu toții ca și fripți, și au alergat strigând din răspuțeri ca niște fiare sălbatice: „Iată mirele vine, eșiți spre întâmpinarea lui!”: Solul Misionar IV No. 1-2 pag 14.

Au alergat sărmanii adventiști și au întâmpinat vânturile și pe diavolul, șeful „întunecului veacului acestuia” 1*, căci Isus Hristos n'avea încă nici un gând de venit 1* Efeseni 6,12.

noastră ci a lui Dumnezeu”.

„Când sosi ziua jocurilor festive, veni tatăl la mine cu totul mâhnit; începu să-și smulgă barba, să se arunce cu fața la pământ, să-și blesteme zilele și spunea astfel de cuvinte că ar fi mișcat pe oricare om. Pe mine mă durea bătrânețea sa nefericită”.

Da, și cum simte ea durerea iubirii de fiică și de mamă însă ea știe că mai presus de acestea stă porunca iubirii de Dumnezeu. Că ea ar tăgădui onoarea lui Dumnezeu, dacă ar ceda rugămintii tatălui, s'ar jertfi împăratului. Aceasta e, ce o face să fie o adevărată creștină că își cunoaște toate datoritiile și anume după categorii și lucrează în conștientă. Aceasta e prin urmare slujba spre lauda mării Lui: a asculta de voia Tatălui, și dacă trebuie: „ascultare până la moartea pe cruce”.

Dar cum a strălucit mărirea lui Dumnezeu în martiri? Aceasta se clarifică în faimoasele cuvinte ale sfintei Felicitas tovarășa sfintei Perpetua. În închisoare o surprinse ora nașterii. Când se chinuia cu durerile nașterii, un servitor își bătu joc de dânsa: „Dacă acum te vaieti așa tare, ce vei face dacă vei fi aruncată la animale”.

La aceasta răspunde Felicia: Acum sufăr eu însumi ceea ce sufăr; acolo însă va fi un altul în mine, care va suferi pentru mine, pentru că și eu voi suferi pentru el. Cuvintele acestea, nu sună ele, ca acel cunoscut cuvânt care conține un secret asemănător? „Nu mai trăiesc eu însă Hristos trăește în mine”, (Gal. 2,20). Conțin secretul ființei noastre creștine a continua să trăim mai departe viața lui Isus. „Cum m'a trimis pe mine Tatăl, așa vă trimit și eu pe voi”, spre răscumpărarea și mântu-

irea lumii.

Cu Hristos împărtășesc martirii invincibila conștiință a izbânzii. În ziua jocurilor pe care le dădură ultima dată, vorbiră poporului fără teamă, amenințau cu judecata lui Dumnezeu, asigurau fericirea suferințelor lor și disprețuiau curiozitatea mulțimii adunate. Laturus spunea: „Nu vi e de ajuns ziua de mâine pentru că vedeți ceea ce urâți? Azi mai sunteți încă prieten, mâine dușmani. Observați-ne bine înfățișarea pentru că la judecata de pe urmă să o recunoașteți iar”. Atunci toți au plecat zguduiți și mulți au crezut.

În adevăr — cu majestatea lui Hristos merg la moarte. „Se crapă de ziua. Din închisoare intră în amfiteatru, ca și cum ar intra în cer, cu fața radioasă și dacă tremură, tremură numai de bucurie și nu de frică. Perpetua venea în pas domol ca o

mireasă a lui Hristos, ca o servitoare a lui Dumnezeu. Cu radioasa privire a ochilor ei pleca în jos toate privirile celorlalți”. Și când vaca sălbatică înaintea căreia a fost aruncată numai o răni dar nu o omorî, a fost decapitată la rând după ceilalți. „Perpetua ca totuși să guste ceva din suferințe, când a fost lovită în coastă, scoase un țipet și însuși duse mâna gladiatorului nexperimentat la gâtul ei. (Din actele martirilor).

Strigătul, care ne mai răsună încă de la aceste figuri este filiala ascultare în circumstanțele în care ne-a pus Domnul să luăm parte la viața sa pe care ne-o dă sf. Duh și la moartea sa după măsura harului său. Aceasta este datoria noastră „spre lauda mării Lui”.

(Lumina Creștinului)

PENTRU INIMA COPIILOR

Copilul și smeura

Mai demult, trăia într-o țară îndepărtată o familie temtoare de Dumnezeu.

Dintre toți membrii acestei familii, copilul cel mai mic, în vrâstră de 9 ani, era cel mai bun. Umbla la școală și era foarte silitor. Invățătorul era mândru de el, iar părinții se bucurau foarte mult.

Acestui copil, crescut în trica de Dumnezeu, îi plăcea foarte mult să meargă la biserică. Era foarte bun și milos și iubia pe toți cei săraci și suferinzi.

Era în bordeașul lor sărăcie și lipsuri, dar în schimb micuța încăpere era plină de bucurie și fericire: pentru că trăiau iubind pe Domnul.

Fiecare muncea ca să câștige câte o fărâma de pâine pentru casă. Chiar și cel mic pe care îl chema Mihai, cu un coș umbla toată ziua după zmeură pe care o vindea pela cucoanele din acel oraș.

Intr-o zi Mihai ajunge cu coșul plin, pela poarta unui palat mare și frumos și cu încredere intră înăuntru ca să-și ofere zmeura.

Stăpâna casei îl întâmpină în ușă, îi luă coșul și se duse la bucătărie spre a cântări zmeura. Mihai, rămase în timpul acesta afară și aștepta fluierând.

Doamna după ce măsură 3 kg. din zmeură se întoarse cu coșul și-l predă băiatului zicând: „Nu ți-a fost frică că voiu lua mai multă zmeură?” „O, doamnă,” răspuse el, „atunci eu aș fi pierdut zmeura, și D-ta ți-ai fi pierdut sufletul”.

Când auzi doamna aceste vorbe rămase uimită și i-se făcu drag de copil. Și pentru că ea n'avea niciunul, nu peste mult timp îl luă la ea și-l crescu dându-i toată averea. Iar pe părinți lui încă-i aduse la curte.

M. Moșu

Superstiție și știință în paludism

Studiul medicinei în antichitate ne arată că în majoritatea bolile sunt atribuite zeilor sau demoilor; cari aveau de altfel puterea de-a le vindeca, dacă se reușea prin rugă, ofrande și penitențe să-i decidă sau să-i oblige s'o facă. Desigur că aceste trăsături mai aveau excepțiuni. O scrântitură, o gambă ruplă, sau o plagă sângerândă aveau prea multe relații dela cauză la efect pentruca să nu să aplice în mod automat tratamentul apropiat.

Bolile interne însă se tratau la întâmplare, fără a se cunoște cauzele sau tratamentul. Se recurgea atunci la oracolele din templul Asclepios. Aceste oracole erau în general foarte vagi și tratamentul care constata în a face nenumărate rugăciuni, era foarte rar încununat cu succes, ceace se explică cu ușurință.

Una din bolile cele mai temute și contra căreia se căută zădarnic un medicament, era paludismul. Ideile care veniau în ceiaze privește acest flagel și sfaturile care se dădeau pentru a-l combate, releveau adesea o excelență intenție. Iată un exemplu de-a lua sângele unei broaște țestoase sau escrementele unui crocodil — acesta remediul recomandat de școala empirică Discoride recmanda mai ales paianjeni trecuți prin răzătoare și Galien credea că era binefăcător un colier de semințe de jaap.

Le lipsea celor vechi cele două arme pentru a studia paludismul și al combate: MICROCOPUL ȘI CHININA.

Astăzi tratamentul paludismului este unul din triumfurile medicinei. Iată cum exprimă asupra acestui subiect un savant eminent: „Când vedem un medic la munca sa, nu știm că trebuie să admirăm mai multe exactitudinea cercetărilor sale microscopice asupra microbilor paludismului în globulele roșii ale sângelui sau ingeniozitatea acelor care au studiat evoluția microbilor la om și la fânțar și momentul precis când microbul este mai sensibil efectului chininei. În fiecare zi medicul studiază la microscop o picătură de sânge a bolnavului paludic, până când constată că microbul a ajuns la stadiul când chinina îl poate distruge”.

Bolnavul trebuie atunci să ia timp de 5-7 zile o doză de 1-1, 2 grame de chinină pe zi după sfatul Comisiei de Paludism a Societății Națiunilor. Acest tratament duce la o vindecare rapidă și complectă, fără necesitateacurelor suplimentare.

Pentru profilaxie, Comisia recomandă o doză zilnică de 0,4 grame chinină în tot timpul pericolului paludic.

Hazuri

FRIPTURA

La restaurant clientul este servit cu o friptură... ne friptă bine.

— Băete, friptura asta este de nemâncat... Cheamă patronul!

— Degiaba, domnule, nici el n'are s'o poată mânca!

FOLOS

— Dragă, sunt grozav de bolnav!

— De ce nu iei doctorii?

— Crezi că doctoriile fac bine?

— Da; un văr al meu a tras mari foloase din ele.

— Și ce avea vărul dumitale?

— Farmacie...

NEDUMERIRE

— Crede-mă: sunt chel, e drept dar totuș n'am pierdut încă nici un fir de păr.

— Cum? N'ai vrea să spui că te-ai născut așa?

— Nu. Vreau să spun că mi-am păstrat toate firele de păr, într-o cutie.

SERVIABIL

— Domnule avocat, Dumitrescu încă nu mi-a plătit suta de lei, pentru daune și interese la care a fost condamnat.

— Foarte rău! să-l dăm în judecată din nou. Dă-mi 500 de lei ca să începem chiar azi.

ZGÂRCENIE

Un zgârcit ca să iasă mai ușor la socoteală și-a luat bilet dus și întors pe un vapor.

În timpul călătoriei se porni o furtună mare. Vaporul se spar-se și începu a se scufunda.

Un prieten a zgârcitului, văzând mâhnirea de care era cuprins, îi zise:

— La ce să fi mâhnit, că tot cu o moarte suntem datori.

— Nu sunt mâhnit că mor.

— Atunci de ce?

— Pentru că am luat bilet dus și întors...

GRESĂLĂ

Un român mergând în Italia cere într'un restaurant să-i servească o friptură.

Este servit cu două broaște; căci acestea se mănâncă acolo.

Una era sub cartofi iar alta era deasupra.

— Domnule, ce înseamnă asta? Uite în friptură o boască

— Pardon, domnule căutați că acolo e și cealaltă...

A. G. R. U.

Asoc. Gen. a Românilor Uniți

COMITETUL CENTRAL CLUJ

Strada Nicolae Iorga 6-8

Nr. 127/1938

„Se aduce depe acum la cunoștința credincioșilor noștri că în anul acesta, Congresul General al „AGRU”-lui se va ține la Cluj, după toate probabilitățile la sfârșitul lunii Octombrie ori la începutul lunii Noembrie. Având în vedere că acest Congres, trebuie să fie o manifestație vie a sentimentelor de credință față de biserică noastră și că, la pregătirea Congresului este nevoie de contribuția tuturor pentru a-i da un caracter cât mai impunător, mai grandios, rugăm pe toți acei cari au posibilitatea de a sta în ajutor, să binevoiască a folosi odată cu noi, de orice prilej pentru a pregăti acest mare praznic al credinței noastre strămoșești adevărate, unite cu Roma”.

V. Președinte p. Secretar General
Al. Borza P. Berbecaru

Nu vă pierdeți timpul!

căutând în zăre și reviste articole cari pomenesc numele dvs. sau tratând problemele cari vă interesează, căci o instituție special creată și bine organizată pentru aceasta

poate face acest lucru mai bine și mai

efin ca dvs.

„Serviciul Gazetelor”

Agencie Internațională de presă și publicitate

BUCUREȘTI, str. Sf. Constantin 24
telefon 3-16-15.

urmărește tot ce se publică în cele circa 1400 publicații din România, iar prin intermediul celor 102 agenții similare din străinătate, tot cese scrie în presa din toată lumea și procură tăieturi de presă asupra oricărei personalități sau subiect.

Cereți telefonic sau în scris prospecte lămuritoare sau o probă gratuită de o săptămână, indicând subiectul care vă interesează.

POȘTA GAZETEI

Am primit și chitam cu mulțumire următoarele abonamente sosite dela ultimul număr până la 21 Iulie 1938.

Cluj câte 100 lei: Jude Forica 100 lei, iar Todor Capătă 40 lei.

Provincie câte 100 lei: Titus Biliu Satu-Mare; Aug. Sabău-Cheriz. Ferdinand Lafanten-Bacău 120 lei; Mureșan Nicolae — Ocna-Dejului 125 lei. Lucaciu Ioan Faurdeni și Augustin Orlitzky Nădrag 50 lei.

Hotel creștinesc la Cluj

În centrul Clujului (Str. Măloasă, lângă Calea Regele Ferdinand) s'a deschis

HOTEL „PARC”

prevăzut cu cel mai avansat confort modern, având calorifer, apă caldă, baie, telefon, etc. Pe lângă avantajile confortului și a prețurilor moderate, HOTELUL „PARC” se mai recomandă, în deosebi și prin nivelul și prestigiul său moral, oferind creștinilor și mai ales preoților cari vizitează Clujul, toate garanțiile unui cămin familiar creștinesc.

Proprietarul său, român, Dl. IOAN CIOCIU, fiu credincios al Bisericii noastre, are considerațiuni deosebite, față de preoțime.